

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Co/3/2021
Identifikačné číslo spisu: 6020200466
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6020200466.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumana a zo sudcov JUDr. Petra Brňáka a JUDr. Martiny Valentovej v spore žalobcu: EuroSpotrebiteľ, so sídlom Sládkovičova 1222/73, Kysucké Nové Mesto, IČO: 51 428 148, registračné číslo: VVS/1-900/90-53198, Registrový úrad MV SR, proti žalovaným: 1.) Slovenská republika konajúca prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, 2.) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, 3.) Okresný úrad Liptovský Mikuláš, so sídlom Námestie osloboditeľov 1, Liptovský Mikuláš, o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 11C/1/2020-55 z 22. apríla 2021, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 11C/1/2020-55 z 22. apríla 2021 potvrdzuje.

Súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietá.

Žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „súd prevej inštancie“) rozsudkom č.k. 11C/1/2020-55 z 22. apríla 2021 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že nepravdivé tvrdenie, že spotrebiteľ ako budúci alebo potencionálny podnikateľ sa za bezúhonného na účely získania oprávnenia podnikateľ formou živnosti považuje (údajne) len ten, kto nebol právoplatne odsúdený za absolútne akýkoľvek trestný čin hospodársky, ktorého skutková podstata nesúvisí s predmetom podnikania, za absolútne akýkoľvek trestný čin proti majetku, ktorého skutková podstata nesúvisí s predmetom podnikania alebo za absolútne akýkoľvek iný trestný čin spáchaný úmyselne, ktorého skutková podstata nesúvisí s predmetom podnikania, bolo a je nekalou obchodnou praktikou v neprospech spotrebiteľa. Žalobca sa zároveň domáhal uloženia zákazu žalovaným v 1.) a 3.) rade používať nekalú praktiku v neprospech spotrebiteľov. Žalovaným náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že žalobu podáva vo veci ochrany spotrebiteľov pre porušovanie ich práv formou nekalých praktík, nezákonným a nesprávnym poskytovaním informácií v súvislosti s bezúhonnosťou pri získavaní živnosti. Pojem dodávateľ v zmysle § 302 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) je potrebné vykladať racionálne v materiálnom zmysle a v kontexte špeciálneho typu žaloby o abstraktnej kontrole poukazujúc na smernice a nariadenia Európskej únie. K nekalým praktikám poukázal na zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zák. č. 250/2007 Z.z.“).

3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že z § 302 CSP vyplýva, že žalobu môže podať iba právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa a orgán dohľadu podľa osobitného predpisu, pričom žalobca uvedenú skutočnosť preukázal. Z § 302 CSP ďalej vyplýva, že žaloba v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach smeruje proti dodávateľovi. Všeobecná právna úprava spotrebiteľských zmlúv je obsiahnutá v zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“).

4. Žalovaný v 1.) rade je štátnym útvarom, ktorý prostredníctvom zákonov realizuje svoje vnútorné funkcie, okrem iného vo vzťahu k regulácii základných spoločenských vzťahov a regulácii hospodárskych vzťahov; žalovaný v 2.) rade je ústredným orgánom štátnej správy podľa zák. č. 575/2001 Z.z. o.i. pre živnostenské podnikanie; žalovaný v 3.) rade je podľa zák. č. 180/2013 Z.z. miestnym orgánom štátnej správy, preddavkovým orgánom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a podľa § 66a zák. č. 455/1991 Zb. je živnostenským úradom.

5. Zákon č. 455/1991 Zb. je zákonom verejného práva; bližšie rozvíja a upravuje právo na podnikanie podľa čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky; zákon môže ustanoviť podmienky a obmedzenia výkonu určitých povolání alebo činností. Živnostenský zákon tak ustanovuje podmienky a obmedzenia výkonu podnikania; upravuje podmienky živnostenského podnikania a kontrolu nad ich dodržiavaním; ustanovuje, čo je živnosťou, všeobecné i osobitné podmienky prevádzkovania živnosti, druhy živností, rozsah živnostenského oprávnenia, vznik a zánik živnostenského oprávnenia, živnostenský register a postavenie a oprávnenia živnostenských úradov. Medzi všeobecnými podmienkami prevádzkovania živnosti definuje podmienku bezúhonnosti, ktorú vymedzuje negatívnym spôsobom, keď vymedzuje osobu, ktorá sa za bezúhonnú nepovažuje.

6. Osoba, ktorá má záujem o získanie oprávnenia podnikat' formou živnosti spotrebiteľom nie je; spotrebiteľom sa stáva a požíva ochranu spotrebiteľského práva v prípade, že je zmluvnou stranou spotrebiteľskej zmluvy. Právny vzťah medzi štátom, ústredným orgánom štátnej správy, orgánom miestnej štátnej správy a žiadateľom o vydanie živnostenského oprávnenia nie je občianskoprávnym vzťahom, ktorý by mal znaky vzťahu spotrebiteľského. Žiaden zo subjektov na žalovanej strane v tomto vzťahu z uvedených dôvodov nemôže mať postavenie dodávateľa. Nekalou obchodnou praktikou, ktorú upravujú normy spotrebiteľského práva nemôže byť zákonné ustanovenie, ktoré upravuje všeobecné podmienky prevádzkovania živnosti a ani jeho modifikácia.

7. Pokiaľ teda žalobca ako právnická osoba založená a zriadená na ochranu spotrebiteľa žalobu označil ako žalobu o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, subjekty na žalovanej strane nesprávne označil za „dodávateľa“ a za nekalú obchodnú praktiku považoval zákonodarnou mocou ustanovené a žalovanými v 2.) a 3.) rade aplikované ustanovenie zák. č. 455/1991 Zb., resp. jeho modifikáciu, pri nesprávnom tvrdení o „spotrebiteľovi ako budúcom alebo potenciálnom podnikateľovi“, súd prvej inštancie žalobu zamietol.

8. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie žalobca, ktorého prípustnosť odvodzoval z § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie nezohľadnil, že fyzická osoba pred získaním oprávnenia na podnikanie má v súvislosti so získaním informácií právo na správne a pravdivé informácie ako spotrebiteľ bez ohľadu na skutočnosť, že ide o verejné služby. Zákon o ochrane spotrebiteľa poskytuje ochranu aj pred verejnými službami. Zákon č. 250/2007 Z.z. nerozlišuje medzi súkromnými a verejnými službami. Informácie a služby poskytované MV SR a

podriadenými zložkami sú výkonom verejnej moci, ale aj poskytovaním verejnej služby s plnením ku ktorým dochádza na území na území Slovenskej republiky, pričom nemožno dospieť k názoru, že by ochrana spotrebiteľa pri verejných službách bola na škodu štátu alebo spotrebiteľa.

9. Žalobca mal za to, že štát a právnické osoby, t.j. žalovaní, sú obchodníkmi z pohľadu smernice EÚ, pri výkone remeselnej alebo profesijnej činnosti, keď obchodník je akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorá v rámci obchodných praktík, na ktoré sa vzťahuje smernica, koná na účely spadajúce do rámca jej obchodnej, podnikateľskej, remeselnej alebo profesijnej činnosti, a ktokoľvek, kto koná v mene alebo v zastúpení obchodníka. Napadnutý rozsudok je nedostatočný a nepreskúmateľný, keďže žalovaní sú subjekty konajúce v rámci ich remeselnej alebo profesijnej činnosti podľa § 2 zák. č. 250/2007 Z.z., keď v zmysle tohto zákona sa službou rozumie akákoľvek činnosť alebo výkon, ktorý je ponúkaný spotrebiteľovi odplatne alebo bezodplatne vrátane činností upravených osobitnými predpismi, nad ktorými vykonávajú dozor profesijné komory alebo iné orgány verejnej správy, ako sú uvedené v § 19; tým nie je dotknutá povinnosť mlčanlivosti podľa osobitných predpisov vrátane zákonom prenesenej právomoci profesijných komôr a obchodnou praktikou sa rozumie konanie, opomenutie konania, spôsob správania alebo vyjadrovania, obchodná komunikácia vrátane reklamy a marketingu predávajúceho, priamo spojené s propagáciou, ponukou, predajom a dodaním výrobku spotrebiteľovi.

10. Žalobca ďalej poukázal na to, že súd prvej inštancie sa podstatou veci nezaoberal a žalobu zamietol z dôvodu, že žalovaní nie sú dodávateľmi služieb. V zmysle uvedeného namietol znenie zamietajúceho výroku, keďže enunciat rozsudku je záväzný, a preto ak nebola vec meritórne preskúmaná, mal výrok znieť „Súd žalobu zamietá“.

11. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

12. Žalovaný v 2.) rade vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za vecne správny v celom rozsahu. Zákon č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní zakladá právny vzťah charakteru plynúceho z predpisov verejného práva. V danom vzťahu absentuje princíp autonómie vôle subjektov súkromnoprávných vzťahov, a teda ho nemožno považovať ako súkromnoprávny vzťah, resp. občianskoprávny či spotrebiteľský. Osoba uchádzajúca sa o živnostenské oprávnenie nie je spotrebiteľom, pričom preskúmanie zákonnosti postupu orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, ochrana pred nečinnosťou orgánov verejnej správy nemôže byť predmetom konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach. Žalovaný v 2.) rade navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

13. Žalovaný v 3.) rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že zákonom vyžadované dodržiavania podmienky bezúhonnosti žiadateľa o vydanie živnostenského oprávnenia od orgánu miestnej štátnej správy, t.j. okresného úradu, nie je vzťahom občianskoprávnym, ktorý by mal znaky spotrebiteľského, ale uvedený vzťah je vzťahom vyplývajúcim z predpisov verejného práva, kde orgán štátnej správy, t.j. okresný úrad, posudzuje splnenie zákonných podmienok prevádzkovania živnosti. Aplikácia § 6 zák. č. 455/1991 Zb. miestnym orgánom štátnej správy, ktorý pojednáva o všeobecných podmienkach prevádzkovania živnosti nemôže byť považovaná za nekalú obchodnú praktiku voči žiadateľovi o vydanie živnostenského oprávnenia.

14. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniam žalovaných zotrval na podanom odvolaní a navrhol odvolaciemu súdu zodpovedať právne otázky špecifikované vo vyjadrení.

15. Žalobca v priebehu odvolacieho konania podal návrh na prerušenie konania a na podanie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ, a to či a) sa má právo EÚ aplikovať prednostne pred Ústavou SR a ústavnými zákonmi štátu alebo inými medzinárodnými zmluvami alebo je právo EÚ podriadené pod Ústavou SR a ústavnými zákonmi štátu alebo ide o rovnocenné právne normy; b) je ponížujúce, negatívne diskriminačné, porušením prístupu k hospodárskej súťaži i podnikaniu, a porušením čl. 1, 15, 16, 20, 21, 38, 41, 47 Charty EÚ, čl. 101, 102 a 107 ZFEÚ, ak je spotrebiteľom

potencionálnym budúcim subjektom hospodárskej súťaže ex lege upierané právo na prístup k podnikaniu a stať sa obchodníkom, pre predchádzajúce odsúdenia za trestné činy zjavne nesúvisiace s predmetom podnikania a členské štáty uplatňujú rozdielny prístup k získaniu relevantného oprávnenia na podnikanie EÚ; c) je ponížujúce, negatívne diskriminačné, porušením horizontálnej aj vertikálnej hmotnoprávnej a procesnej rovnosti pred zákonom a porušením čl. 1, 20, 21, 38, 41, 47 Charty EÚ, čl. 101, 102 a 107 ZFEÚ, ak sa vysoká ochrana spotrebiteľov upiera subjektom práva pri verejných službách štátu, i pri výkone verejnej moci v neprospech spotrebiteľov. Žalobca navrhol, aby odvolací súd prerušil konanie.

16. Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 31 ods. 2 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané proti rozsudku, proti ktorému je prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), podané oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario za použitia § 177 ods. 2 písm. c) a § 304 CSP), dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

17. Odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, na základe čoho sa pri posudzovaní sporu zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia, a to z hľadiska, či v konaní nedošlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Oboznámením sa s obsahom spisu a odôvodnením napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil, na základe čoho dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodnú pre posúdenie veci a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie správnosti rozsudku krajského súdu odvolací súd uvádza nasledovné.

18. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom týkajúcim sa predmetu a strán konania. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia doplnil, že v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach ide o konanie, v ktorom sa preskúmava neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, resp. v iných zmluvných dokumentoch a nekalých obchodných praktík, mimo rámca okolností konkrétneho prípadu. Výsledkom tohto konania je záväzné stanovenie toho, či sa zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve bude považovať ex nunc za neprijateľnú, resp. obchodnú praktiku za nekalú alebo nie.

19. Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

20. Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

22. Podľa § 301 CSP konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach je konanie, v ktorom súd skúma neprijateľnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou a nekalé obchodné praktiky nezávisle od okolností konkrétneho prípadu.

23. Súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobca disponuje legitimáciou na podanie žaloby z abstraktnej kontroly v spotrebiteľských veciach. Z definície predmetného konania však vyplýva, že abstraktnej

kontrole môže podliehať iba spotrebiteľský spor a žaloba musí byť podaná proti dodávateľovi.

24. Definícia spotrebiteľského sporu je upravená v § 290 CSP. Za spotrebiteľský spor sa považuje spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom, vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Pri posúdení, či nárok súvisí so spotrebiteľskou zmluvou treba vychádzať z hmotného práva, pričom musí byť naplnené kritérium, že ide o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Aspekt sporu vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou je zachovaný aj v prípade, ak sa spor týka iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Základný predpoklad na to, aby súd mohol konať o abstraktnej kontrole je to, že spor sa týka spotrebiteľa a dodávateľa a vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy alebo ide o súvisiaci spor.

25. V predmetnom spore je podľa žalobcu spotrebiteľom fyzická osoba pred získaním oprávnenia na podnikanie a dodávateľom sú žalovaní, ktorí sa najmä v rámci svojej informačnej činnosti pri vzniku živnostenského oprávnenia dopúšťajú nekalej obchodnej praxe. Odvolací súd k tvrdeniam žalobcu poukazuje na to, že medzi fyzickými osobami pred získaním živnostenského oprávnenia a štátnymi orgánmi nedochádza k uzavretiu zmluvy a ich právny vzťah vzniká ex lege, teda priamo na základe živnostenského zákona, nie na základe zmluvy. Právne postavenie a činnosť žalovaných v súvislosti so vznikom oprávnenia prevádzkovať živnosť upravuje živnostenský zákon. Keďže vzťah medzi žalobcom a žalovanými nie je vzťahom spotrebiteľským, nemôžu byť predmetom prieskumu abstraktnej kontroly postupy žalovaných uvedené v žalobe.

26. Iné odvolacie dôvody, ktorými je odvolací súd viazaný, odvolateľ netvrdil, a to ani vo vzťahu k výroku o trovách konania, hoci aj tento odvolaním formálne napadol. Nakoľko ide o závislý výrok od výroku vo veci samej, odvolací súd ho podrobil odvolaciemu prieskumu a po zistení jeho vecnej správnosti aj súladu s právnou úpravou aj tento výrok potvrdil. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny.

27. Odvolací súd zároveň v súlade s § 162 ods. 3 CSP rozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania a položenie prejudiciálnej otázky tak, že tento návrh žalobcu zamietol. Odvolací súd sa v zmysle vyššie uvedeného stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a mal za to, že vzťah medzi žalobcom a žalovanými nie je vzťahom spotrebiteľským a žalovaní nie sú dodávateľmi, na základe čoho odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby. Súdny dvor EÚ je oprávnený vykladať výlučne právo únie a nie právo vnútroštátne. Naformulované prejudiciálne otázky nesmerujú k posúdeniu súladu vnútroštátneho práva s právom únie, ale jedná o posúdenie „praxe“ pri získavaní živnostenského oprávnenia, jedná o otázku prednosti práva únie. Vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany sporu na prerušenie konania a postúpenie návrhu súdному dvoru na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď v prípade určitej veci aplikuje ustanovenie zákona platného v SR, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem EÚ. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny (R 61/2013).

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Aj napriek skutočnosti, že žalovaní mali v konaní plný úspech, odvolací súd im nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že im žiadne trovy konania nevznikli.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolací súd odmietne dovolanie, ak neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP (§ 447 písm. e) CSP).